

[Aksel Larsen.]

arbejdet i folketingsudvalget. Vi bør have den assistance, vi nu engang kan få fra regeringen og vel i særdeleshed fra den højtærede justitsminister. Vi må have en ministeransvarlighedslov, og da regeringen ikke har taget initiativet til at skaffe os den, er jeg glad for, at forslagsstillerne har taget initiativet. Jeg vil i hvert fald tilsige mit partis velvillige medvirken til, at der kommer en lov ud af det — og den bedst mulige lov.

Iver Poulsen: Et af de første punkter på de uafhængiges aktuelle valgprogram forud for valget i november 1960 var, at grundlovens krav om en ministeransvarlighedslov måtte blive opfyldt. Det var ikke bare, fordi de uafhængige i det hele taget lægger betydelig vægt på, at grundlovens krav opfyldes, men også fordi den måde, hvorpå der i årevis var blevet regeret her i landet, gjorde det mere og mere nødvendigt, at det blev fastslået, så det ikke var til at misforstå, at en minister har et ansvar, som han må stå ved og hæfte for personlig.

De foreteelser, som vi i en årrække har været vidne til, har ikke gjort denne nødvendighed mindre påtrængende, og det har jo nu vist sig, navnlig efter at den juridiske kommissions betænkning og dens negative flertalsresultat er blevet kendt, at der i store dele af pressen uanset partifarve og i vide kredse af befolkningen er groet den meget bestemte opfattelse frem, at nu må det være alvor med den lov om ministres ansvar, som grundloven påbyder.

Den højtærede justitsminister har her i dag og ved andre lejligheder udtalt, at det var ikke noget påbud, det var den højeste juridiske videnskab og statsretssagkundskab enige om; det var noget af en løfteparagraf. Men da vil jeg gerne lige nævne, at det er ikke al juridisk videnskab, der er enig, eftersom den tidligere justitsminister K. K. Steincke i bemærkningerne til sit lovforslag netop bruger udtrykket „under hensyn til grundlovens påbud“, så den daværende justitsminister må i alt fald have været af samme opfattelse, som der er givet udtryk for ved flere lejligheder her i dag, og jeg vil også gerne give udtryk for, at det efter min opfattelse er et påbud, nøjagtigt som den

tidligere justitsminister Steincke opfattede det.

Trods det ærede medlem frk. Helga Pedersens oplysninger om venstres gamle interesse for en ministeransvarlighedslov kan jeg ikke lade være med i denne forbindelse at udtale min glæde over den modningsproces, der synes at være foregået inden for partiet venstre i den sidste halve snes år.

I Jyllands-Posten den 7. maj 1959 skrev daværende økonomiminister Bertel Dahlgaard, at han i 1953 i forfatningskommissionen tilrådede, at der samtidig med grundloven blev fremsat forslag om en ministeransvarlighedslov, men den daværende statsminister, det ærede medlem hr. Erik Erikson, meddelte forfatningskommissionen, at han ikke fandt en sådan lov påkrævet, hvilket kommissionen affandt sig med.

Den 14. maj 1959 skrev det ærede medlem hr. Henry Christensen fra venstre ligeledes i Jyllands-Posten, at i bedste fald troede han ikke, tiden var moden for en ministeransvarlighedslov. Få måneder senere skrev det samme ærede medlem, hr. Henry Christensen, i KU-bladet, at det efterhånden i stigende grad forekommer betænkeligt at afvise kravene om en ministeransvarlighedslov, og i dag står partiet venstre altså som medforslagsstiller til en ministeransvarlighedslov.

Denne modningsproces fra det rent negative til det positive — set fra mit synspunkt — skal partiet venstre naturligvis ikke høre ilde om fra vor side, tværtimod. Vi er glade for den, selv om den har varet 10 år, for man er altid glad, når ens synspunkter vinder tilslutning fra nye kredse.

Der er således for os ingen tvivl om, at det, der i november 1960 var et vigtigt punkt på de uafhængiges valgprogram, netop er det, som befolkningen ønsker i dag: en ministeransvarlighedslov.

Der kan sikkert være mange gode juridiske grunde til, at en stor regeringskommission af ene jurister, yderst fremragende jurister, departementschefer og professorer, ikke synes, at de kan komme til andet resultat, end at det her drejer sig om en lov, som er unødvendig — for en gangs skyld.

De kunne vel næppe komme til andet